

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้แก่
ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิต

กองทุนประกันชีวิตได้มีหนังสือ ที่ กปช ๑๗๖/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้กองทุนประกันชีวิตเป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย ในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ โดยมีแหล่งเงินได้จากบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตนำส่งเงินเข้ากองทุนตามอัตราที่คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยประกาศกำหนดด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี อัตราดังกล่าวต้องไม่เกินร้อยละศูนย์จุดห้าของเบี้ยประกันภัยที่บริษัทได้รับในรอบระยะเวลาหกเดือนก่อนหน้างวดที่ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุน และมีคณะกรรมการบริหารกองทุนเป็นผู้บริหารสูงสุดและแต่งตั้งให้ผู้จัดการกองทุนเป็นผู้แทนองค์กรและมีอำนาจกระทำการผูกพันบุคคลภายนอก

ในการแต่งตั้งผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตจะมีวาระการดำรงตำแหน่งครั้งละไม่เกิน ๔ ปี โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตได้ครบวาระการดำรงตำแหน่งตามสัญญาจ้างเมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๑ และเกิดปัญหาว่ากองทุนจะต้องจ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการบริหารกองทุนประกันชีวิตและคณะอนุกรรมการกฎหมายกองทุนประกันชีวิตพิจารณาแล้วเห็นว่ากองทุนประกันชีวิตไม่มีบทบัญญัติกฎหมายเฉพาะกำหนดยกเว้นกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน เมื่อกองทุนประกันชีวิตไม่ได้เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณจึงต้องตกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ ววรรคสอง ที่กำหนดมิให้นำบทบัญญัติ หมวด ๑๑ ค่าชดเชย มาใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น กองทุนประกันชีวิตจะจ่ายเงินค่าชดเชยให้ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตได้หรือไม่ จึงต้องพิจารณาว่ากองทุนประกันชีวิตเป็นองค์กรที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจหรือไม่

กองทุนประกันชีวิตจึงได้หารือไปยังกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานได้มีหนังสือตอบข้อหารือกองทุนประกันชีวิตในเรื่องดังกล่าวว่า กองทุนประกันชีวิตเป็นกิจการที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ เนื่องจากกองทุนมีงบรายได้มากกว่ารายจ่ายและตกเป็นของกองทุนเพื่อใช้ในการดำเนินการ และจะต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ต่อมาคณะกรรมการบริหารกองทุนได้พิจารณาแล้วมีความเห็นแบ่งออกเป็น ๒ แนว คือ

แนวที่หนึ่ง กองทุนประกันชีวิตเป็นองค์กรที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจเนื่องจากกองทุนประกันชีวิตมีกิจกรรมที่มีการแสวงหากำไรอยู่ตลอดเวลาและมีการกำหนดตัวชี้วัดการจัดการหาผลประโยชน์ โดยนำผลกำไรนั้นมาดำรงไว้เป็นทุนขององค์กร

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๒/๑๑๖ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

แนวที่สอง กองทุนประกันชีวิตเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ เนื่องจากเทียบเคียงจากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่ากิจการธนาคารแห่งประเทศไทยกระทำในฐานะธนาคารกลางมิได้มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจและหากมีกำไรเกิดขึ้นบ้างคงเป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น

กองทุนประกันชีวิตขอเรียนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า มาตรา ๘๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้กองทุนสามารถลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุนได้ ประกอบกับระเบียบกองทุนประกันชีวิต ว่าด้วยการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุน พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดให้กองทุนสามารถลงทุนในเงินฝากธนาคารพาณิชย์ ตราสารหนี้ หน่วยลงทุนของกองทุนรวม โดยคำนึงถึงความมั่นคง สภาพคล่อง ความเสี่ยง และผลประโยชน์ตอบแทนของการลงทุน ตามแผนการลงทุนที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบริหารกองทุน ซึ่งมีการกำหนดตัวชี้วัดอัตราผลตอบแทนตามประเภทของการลงทุน

ดังนั้น เพื่อให้เกิดความรอบคอบและชัดเจนในการปฏิบัติงาน กองทุนประกันชีวิตจึงขอหารือในประเด็น ดังนี้

๑) กองทุนประกันชีวิตเป็นองค์กรที่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่

๒) ในกรณีที่กองทุนประกันชีวิตอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กองทุนประกันชีวิตจะต้องจ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้จัดการกองทุนตามสัญญาจ้างเมื่อดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี หรือไม่

โดยที่ปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการพิจารณาวินิจฉัยโดยรอบคอบ เพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการบริหารราชการแผ่นดินต่อไป เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมร่วมกันของคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๒ คณะที่ ๓ และคณะที่ ๔) เป็นกรณีพิเศษเพื่อพิจารณาประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๒ คณะที่ ๓ และคณะที่ ๔) ได้พิจารณาข้อหารือของกองทุนประกันชีวิต โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลางและสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) ผู้แทนกระทรวงแรงงาน (กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย และผู้แทนกองทุนประกันชีวิต เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วมีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กองทุนประกันชีวิตเป็นองค์กรที่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา ๘๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ บัญญัติให้จัดตั้งกองทุนประกันชีวิตขึ้นโดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล และให้กองทุนประกันชีวิตไม่เป็นส่วนราชการ

^๑ มาตรา ๘๔ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า “กองทุนประกันชีวิต” มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย ในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ

กองทุนไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

หรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และเมื่อพิจารณามาตรา ๔^๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นบทยกเว้นการใช้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ รวมทั้งกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดยกเว้นการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนแก่กองทุนประกันชีวิตเป็นการเฉพาะ และไม่มีกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๒๒^๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ กำหนดให้มีการคุ้มครองกิจการของกองทุนประกันชีวิตให้แตกต่างไปจากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ ก็ได้มีบทบัญญัติในการยกเว้นการใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานไว้ ดังนั้น กองทุนประกันชีวิตจึงอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

ประเด็นที่สอง กองทุนประกันชีวิตจะต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ ให้แก่ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิต หรือไม่ นั้น เห็นว่า การที่ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตจะได้รับความคุ้มครองเพียงใดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานรวมทั้งกฎกระทรวงที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานกำหนดไว้ด้วย และโดยที่ (๓)^๔ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดมิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ มาใช้บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ซึ่งคำว่า “กำไร” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หมายถึง ผลที่ได้เกินต้นทุน และคำว่า “กำไร” ตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์^๕ หมายถึง ส่วนที่เหลือจากผลของวิสาหกิจซึ่งเพิ่มขึ้นแก่ผู้ประกอบการเมื่อได้ชำระค่าดอกเบี้ย ค่าเช่า และค่าแรงงานแล้ว ซึ่งการแสวงหากำไรย่อมมีทั้งขาดทุนหรือได้กำไรจากการลงทุน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถ้อยคำตาม (๓) แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ที่ว่า “...มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ” เห็นว่า หมายถึง การแสวงหากำไรนั้นไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อนำกำไรมาแบ่งปันกัน (not for sharing profit) แต่เป็นการดำเนินการหารายได้ในลักษณะ

^๒มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค และราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

นอกจากกรณีตามวรรคหนึ่ง จะออกกฎกระทรวงมิให้ใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน แก่นายจ้างประเภทหนึ่งประเภทใดก็ได้

^๓มาตรา ๒๒ งานเกษตรกรรม งานประมงทะเล งานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล งานที่รับไปทำที่บ้าน งานขนส่ง และงานอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา จะกำหนดในกฎกระทรวงให้มีการคุ้มครองแรงงานกรณีต่าง ๆ แตกต่างไปจากพระราชบัญญัตินี้ก็ได้

^๔(๓) มิให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๒ ของหมวด ๑ บททั่วไป หมวด ๒ การใช้แรงงานทั่วไป ตั้งแต่มาตรา ๒๓ ถึงมาตรา ๓๗ หมวด ๓ การใช้แรงงานหญิง ตั้งแต่มาตรา ๓๘ ถึงมาตรา ๔๓ หมวด ๔ การใช้แรงงานเด็ก ตั้งแต่มาตรา ๔๔ ถึงมาตรา ๕๒ หมวด ๕ ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ตั้งแต่มาตรา ๕๓ ถึงมาตรา ๗๗ เว้นแต่การจ่ายค่าจ้างตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๗๐ หมวด ๖ คณะกรรมการค่าจ้าง ตั้งแต่มาตรา ๗๘ ถึงมาตรา ๙๑ หมวด ๗ สวัสดิการ ตั้งแต่มาตรา ๙๒ ถึงมาตรา ๙๙ หมวด ๘ การควบคุม ตั้งแต่มาตรา ๑๐๐ ถึงมาตรา ๑๑๕ หมวด ๑๐ การฝึกงาน ตั้งแต่มาตรา ๑๑๖ ถึงมาตรา ๑๑๗ หมวด ๑๑ ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา ๑๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ และหมวด ๑๓ กองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง ตั้งแต่มาตรา ๑๒๖ ถึงมาตรา ๑๓๘ บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

^๕Harold S. Sloan and Arnold J. Zurcher, *A Dictionary of Economics*, (New York, BRANES & NOBLE, INC., 1959), 256.

พอที่จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายของกิจการที่ไม่มีวัตถุประสงค์จัดตั้งเพื่อประกอบธุรกิจ และกำไรเป็นเพียงผลพลอยได้จากการดำเนินงานเท่านั้น ดังเช่นการนำเงินไปฝากธนาคารมีดอกเบี้ยซึ่งไม่มีลักษณะมุ่งหวังกำไรหรือเป็นการประกอบธุรกิจ ทั้งนี้ ตามแนวคำวินิจฉัยของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖ ในเรื่องเสร็จที่ ๒๘๘/๒๕๒๓^๖

เมื่อกองทุนประกันชีวิตจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ ตามมาตรา ๘๔^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิตฯ และกองทุนประกันชีวิตประกอบด้วยเงิน ทรัพย์สินและดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน ซึ่งเงินกองทุนสามารถใช้จ่ายได้เฉพาะกิจการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๘๕^๘ และมาตรา ๘๕/๒^๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ กองทุนประกันชีวิตจึงเป็นทุนหมุนเวียนเพื่อใช้จ่ายในการดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุน การที่กองทุนประกันชีวิตนำเงินกองทุนไปฝากหรือลงทุนและได้รับดอกผลหรือผลตอบแทนก็เพื่อให้มีเงินเพียงพอที่จะดำเนินการเพื่อสาธารณประโยชน์ คือการคุ้มครองผู้เอาประกันเมื่อบริษัทประกันถูกเพิกถอนใบอนุญาต โดยมีได้ประสงค์ผลกำไรทางเศรษฐกิจดังเช่นหน่วยธุรกิจทั่วไป

^๖บันทึก เรื่อง หาหรือปัญหาข้อกฎหมาย (กรณีสำนักงานเลขาธิการศาลฎีกาจะต้องอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือไม่) ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ สร. ๐๖๐๑/๒๐๗๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๗โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๘มาตรา ๘๕ กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินและทรัพย์สินที่ได้รับโอนจากกองทุนเพื่อการพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

(๒) เงินที่ได้รับตามมาตรา ๕๒

(๓) เงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๕/๓

(๔) เงินเพิ่มที่ได้รับตามมาตรา ๘๕/๔

(๕) เงินที่ตกเป็นของกองทุนตามมาตรา ๘๕/๕

(๖) เงินค่าปรับตามมาตรา ๑๑๗

(๗) เงินที่ได้จากการกู้ยืมเงิน หรือการออกตราสารทางการเงินอื่น

(๘) เงินค่าตอบแทนที่ได้รับจากการชำระบัญชีตามที่คณะกรรมการแต่งตั้ง

(๙) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้

(๑๐) ดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๑๑) เงินสนับสนุนจากรัฐบาล

^๙มาตรา ๘๕/๒ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความช่วยเหลือเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยในกรณีบริษัทถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต

(๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ ทั้งนี้ ไม่เกินวงเงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๒)

(๓) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องกับการจัดกิจการของกองทุน ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

(๔) จ่ายคืนเงินต้นและดอกเบี้ยตามมาตรา ๘๕/๑ (๕)

กรณีตามข้อหาหรือ กองทุนประกันชีวิตได้ทำสัญญาจ้างผู้จัดการกองทุนประกันชีวิต เพื่อบริหารกิจการของกองทุน และกำหนดให้ผู้จัดการกองทุนมีอำนาจในการลงทุนหาผลประโยชน์ จากทรัพย์สินของกองทุนตามที่กำหนดในระเบียบกองทุนประกันชีวิต ว่าด้วยการจัดหาผลประโยชน์ ของกองทุน พ.ศ. ๒๕๕๗ และผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตมีหน้าที่เสนอแผนการลงทุนและนำเงิน ไปลงทุนจัดหาผลประโยชน์ตามแผนการลงทุนตามที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบริหารกองทุน ในแต่ละปีตามข้อ ๘^{๑๐} และข้อ ๙^{๑๑} แห่งระเบียบกองทุนประกันชีวิตฯ ประกอบกับมาตรา ๘๕/๑^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งข้อ ๘ ของระเบียบกองทุนประกันชีวิตฯ กำหนดให้นำเงินไปลงทุนในเงินฝากธนาคาร หรือสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น ตราสารหนี้ หรือหน่วยลงทุนของกองทุนรวมตามที่กำหนด

^{๑๐}ข้อ ๘ ภายใต้แผนการลงทุนตามข้อ ๙ ให้ผู้จัดการนำเงินไปลงทุนดังต่อไปนี้

(ก) เงินฝาก หรือบัตรเงินฝากของสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น หรือธนาคารพาณิชย์ที่ได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือระยะยาวสกุลเงินบาท ตั้งแต่ระดับ A- ขึ้นไปหรือเทียบเท่าจากสถาบัน จัดอันดับความน่าเชื่อถือที่ได้รับการยอมรับจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(ข) ตราสารหนี้ไม่ด้อยสิทธิที่กระทรวงการคลังหรือธนาคารแห่งประเทศไทย หรือกองทุน เพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาาระบบสถาบันการเงิน หรือสถาบันคุ้มครองเงินฝากเป็นผู้ออก ผู้ส่งจ่าย ผู้รับรอง ผู้รับอาวัล หรือผู้ค้ำประกันทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยเต็มจำนวนแบบไม่มีเงื่อนไข

(ค) ตราสารหนี้ไม่ด้อยสิทธิที่สถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นเป็นผู้ออก

(ง) การลงทุนในหน่วยลงทุนของกองทุนรวมที่มีนโยบายลงทุนตามที่กำหนดในข้อ (ก) และ/หรือ (ข) และ/หรือ (ค)

(จ) ตราสารหนี้ไม่ด้อยสิทธิที่ธนาคารพาณิชย์หรือรัฐวิสาหกิจเป็นผู้ออก ทั้งนี้ ธนาคารพาณิชย์ หรือรัฐวิสาหกิจผู้ออกหรือตราสารหนี้ที่ลงทุน ต้องได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือระยะยาวสกุลเงินบาท ตั้งแต่ ระดับ A- ขึ้นไปหรือเทียบเท่าจากสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่ได้รับการยอมรับจากสำนักงานคณะกรรมการ กำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(ฉ) การลงทุนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

การลงทุนใน (ก) (ข) (ค) และ (ง) ต้องลงทุนไม่ต่ำกว่าร้อยละแปดสิบของเงินลงทุนทั้งหมด

^{๑๑}ข้อ ๙ ให้ผู้จัดการเสนอแผนการลงทุนเพื่อขออนุมัติต่อคณะกรรมการบริหารกองทุนอย่างน้อย ปีละ ๑ ครั้ง ภายในระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ก่อนเริ่มปีปฏิทินถัดไป และรายงานผลการลงทุนตามราคาตลาด (Fair market value) เป็นรายไตรมาส

ในกรณีที่คณะกรรมการบริหารกองทุนไม่สามารถพิจารณาอนุมัติแผนการลงทุนดังกล่าว ตามวรรคแรก ให้ใช้แผนการลงทุนของปีที่ผ่านมาไปพลางก่อน

ในวาระเริ่มแรกให้ผู้จัดการเสนอแผนการลงทุนภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ระเบียบนี้มีผลใช้บังคับ

^{๑๒}มาตรา ๘๕/๑ กองทุนมีอำนาจกระทำการกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๘๔ อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ

(๒) ก่อตั้งสิทธิ หรือนิติกรรมใด ๆ ทั้งในและนอกราชอาณาจักร

(๓) ให้บริษัทกู้ยืมเงินเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

(๔) ลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุน

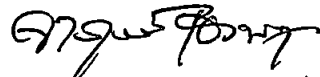
(๕) กู้ยืมเงิน หรือออกตราสารทางการเงินอื่น เพื่อประโยชน์ในการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิ ได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยแทนบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต

(๖) เป็นผู้ชำระบัญชีบริษัทตามที่คณะกรรมการแต่งตั้ง

(๗) กระทำการอื่นใดที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องในการจัดการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของ

กองทุน

ไม่ต่ำกว่าร้อยละแปดสิบของเงินลงทุนทั้งหมด ซึ่งพิจารณาจากผลตอบแทน ความมั่นคง และปัจจัย ความเสี่ยงจากการลงทุนประกอบกัน และเงินรายได้จากการลงทุนก็ใช้เป็นทุนหมุนเวียนเพื่อดำเนิน กิจการตามขอบแห่งวัตถุประสงค์ของกองทุนประกันชีวิตนั้นเอง โดยมีได้นำผลกำไรมาแบ่งปันกัน อันมีลักษณะเป็นการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเห็นว่า การลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน ของกองทุนประกันชีวิตเป็นเพียงการหาประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุนเพื่อมิให้เงินหรือทรัพย์สิน ด้อยค่าลงไปตามสภาพการณ์ และเป็นการดำรงเงินกองทุนให้มีความมั่นคงเพียงพอในการจ่ายให้แก่ เจ้าหนี้ของบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันชีวิต ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน ดังนั้น กองทุนประกันชีวิตจึงมิได้มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไร ในทางเศรษฐกิจ และการจ้างผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตทำงานย่อมไม่ใช่งานที่แสวงหากำไร ในทางเศรษฐกิจด้วย กองทุนประกันชีวิตจึงได้รับยกเว้นตาม (๓)^{๓๓} แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) และไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้จัดการกองทุนประกันชีวิตที่ครบกำหนดเวลาการจ้างตามสัญญาจ้าง ทั้งนี้ ตามแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ในเรื่องเสร็จที่ ๑๑๕/๒๕๕๔^{๓๔}

(นางสาวจารุวรรณ เฮงตระกูล)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๖๒

^{๓๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

^{๓๔}บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสถาบันคุ้มครอง เงินฝากในการจัดให้มีระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ส่งพร้อมหนังสือ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๓/๒๖ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี